

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobkyň: a) B. N. T., nar.,
 b) nezl. N. N. Y. T., nar.,
 obě státní příslušností Vietnamská socialistická republika
 obě bytem v ČR ,

obě zastoupeny advokátem Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem,
sídlem Na Pankráci 1618/30, Praha 4,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační
 politiky
 sídlem Nad Štolou 4, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2024, č. j. OAM-1047/ZA-ZA11-HA15-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z.F.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně a) se jménem svým a své nezletilé dcery (dále společně jen „žalobkyně“) domáhají zrušení rozhodnutí žalovaného, č. j. OAM-1047/ZA-ZA11-HA15-2023 ze dne 15. 1. 2024, jímž jim společným rozhodnutím žalovaného nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobkyně a) namítala, že žalovaný nesprávně a předčasně vyhodnotil, že v jejím případě nebyly splněny podmínky pro udělení azylu či doplňkové ochrany podle příslušných ustanovení zákona o azylu. Upozornila, že její partner a otec jejich nezletilé dcery má přiznaný status uprchlíka a byl mu vydán náhradní cestovní doklad. Dále zdůraznila, že žije ve společné domácnosti s nezletilou dcerou, která je rovněž žadatelkou o mezinárodní ochranu. Nesouhlasila se závěrem žalovaného, který na základě pobytové kontroly zpochybnil existenci jejich společné domácnosti a péče o dítě. Žalobkyně má za to, že žalovaný opomněl skutečnost, že se na uvedenou adresu teprve stěhuje, a vzhledem k věku žalobkyně b) je zřejmé, že musí být v její péči a je na ní závislá. Tvrdí, že splnila podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14b odst. 2 písm. d) zákona o azylu, avšak žalovaný tuto otázku dostatečně neposoudil. Žalobkyně dále argumentovala, že splnila podmínky pro udělení humanitárního azylu, zejména s ohledem na skutečnost, že její dcera se narodila na území České republiky. Žalobkyně a) je toho názoru, že z výše uvedených důvodů byly v jejím případě splněny důvody dle § 12, § 13, § 14 a § 14b zákona o azylu a opakovaně zdůraznila existenci rodinných a soukromých vazeb na území České republiky, zejména skutečnost, že zde má partnera, který má přiznaný status uprchlíka podle zákona o azylu a nezletilou dceru. Tyto skutečnosti dle žalobkyně a) žalovaný zcela pominul. Z těchto důvodů žalobkyně a) považuje napadené rozhodnutí za nesprávné, nepřezkoumatelné a nezákonné. Na základě výše uvedeného žalobkyně a) navrhla napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalobkyně b) shledala postup žalovaného jako nesprávný, neboť i přesto, že její matka podala dne 9. 10. 2023 samostatnou žádost o azyl jejím jménem, zahrnul tuto žádost do řízení společně s žádostí matky. Jejím otcem je X (nar. X), který má přiznaný status uprchlíka. Na základě toho žalobkyně b) namítá, že v jejím případě byly splněny podmínky pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný se touto skutečností zabýval pouze okrajově a nedůvodně spojil žádost žalobkyně b) s žádostí její matky, žalobkyně a), aniž by zohlednil, že jejím otcem je osoba s přiznaným statutem uprchlíka. Z těchto důvodů žalobkyně b) považuje napadené rozhodnutí za nesprávné, nepřezkoumatelné a nezákonné. Na základě výše uvedeného žalobkyně b) navrhla napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalovaný považuje žalobní námítky za neopodstatněné. Tvrzeňá pochybení postrádají dostatečnou argumentaci, která by prokázala jejich důvodnost. Žalovaný odkazuje na obsah spisu a trvá na správnosti napadeného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru správní orgán zjistil stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi

skutečnostmi, které žalobkyně v řízení uvedly a opatřil si všechny potřebné podklady a informace pro rozhodnutí. Žalovaný setrval na názoru, že postupem ani rozhodnutím nebyla žádná z žalobkyň zkrácena na svých právech, a proto považuje rozhodnutí za správné, zákonné a přezkoumatelné. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

5. Z obsahu spisového materiálu, který byl předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:
6. Žalobkyně a) podala dne 31. 7. 2023 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 3. 8. 2023 poskytla údaje k podané žádosti, kde uvedla, že je státní příslušnicí Vietnamské socialistické republiky. Je ateistkou, nemá žádné politické přesvědčení a politicky se nikdy neangažovala. V době podání žádosti se nacházela ve 37. týdnu těhotenství. K průběhu cesty z vlasti do ČR sdělila, že z Vietnamu vycestovala letecky v únoru 2020 za účelem studia, a to v době pandemie covid-19. Přihlásila se ke studiu na vysoké škole, ale navštěvovala ji pouze několik dní, neboť byla uzavřena kvůli pandemickým opatřením. V roce 2020 disponovala platným českým vízem, přičemž v jiných státech nikdy neměla udělena víza ani povolení k pobytu. O mezinárodní ochranu žádá poprvé. K důvodům žádosti uvedla, že se nyní nemůže vrátit do Vietnamu, jelikož je těhotná a blíží se termín porodu.
7. Při pohovoru dne 3. 8. 2023 žalobkyně a) uvedla, že již od roku 2019 měla v úmyslu studovat v zahraničí. Po ukončení gymnázia si vyřídila české vízum a následně odcestovala do ČR, kde zahájila studium oboru ekonomika na České zemědělské univerzitě v Praze. Žádost o mezinárodní ochranu podala z důvodu pokročilého těhotenství, s cílem zde porodit zdravé dítě. Žalobkyně a) rovněž uvedla, že se obává reakce své rodiny, která ji kritizovala. Je mladá a měla by se věnovat studiu. Otcem dítěte je Vietnamec s českým občanstvím, X. Vyjádřila obavy, že její rodina by nesouhlasila s jejím návratem do Vietnamu, jelikož tamní zvyky vyžadují, aby se žena nejprve vdala, než porodí dítě. Ačkoli se domnívá, že by jí její rodina fyzicky neublížila, cítila by se nepříjemně kvůli jejich nesouhlasu. Dále zdůraznila, že pokud by se vrátila do Vietnamu s dítětem, měla by potíže s finančním zabezpečením. V případě, že by nebyla těhotná, byla by návratu ochotná, avšak jejím hlavním důvodem pro setrvání v České republice je zajistit dítěti lepší budoucnost.
8. Dne 9. 10. 2023 podala zákonná zástupkyně jménem svého nezletilého dítěte žádost o mezinárodní ochranu. Dne 22. 11. 2023 žalobkyně a), zákonná zástupkyně, nezletilé žadatelky, žalobkyně b), poskytla údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Konkrétně sdělila, že nezletilá žalobkyně se narodila dne X v X. Nezletilá je státní příslušnicí Vietnamské socialistické republiky. O udělení mezinárodní ochrany v ČR žádá zákonná zástupkyně (žalobkyně a) jménem nezletilé (žalobkyně b) z důvodu, aby zde dcera zůstala se svými rodiči, trvale žila v ČR a chodila do školy.
9. Pohovor o žádosti nezletilé žalobkyně b) o udělení mezinárodní ochrany proběhl dne 22. 11. 2023 se zákonnou zástupkyní, matkou nezletilé, žalobkyní a). Ta uvedla, že v případě návratu do vlasti by měla konflikt se svými rodiči, kteří by nesouhlasili s tím, že přivezla dítě ze zahraničí. Zdůraznila, že ze strany státních orgánů jim nehrozí žádné nebezpečí. Matka dále tvrdila, že o nezletilou pečuje společně s otcem dítěte, který zajišťuje živobytí. V současné době bydlí na adrese X, ale plánují se přestěhovat do většího bytu na adrese X, kde budou žít i s otcem dítěte. Ten zatím bydlí na původní

adrese a na péči o nezletilou se podílí především v nočních hodinách, neboť přes den pracuje. Matka také sdělila, že se s otcem dítěte seznámili v květnu roku 2022, kdy oba pracovali v tržnici SAPA. Při pobytové kontrole dne 4. 10. 2023 otec dítěte nedoložil nic, co by prokazovalo přítomnost matky a dítěte. Žalobkyně a) vysvětlila, že v době kontroly nebyla doma, ale věci dítěte v bytě byly. Dále uvedla, že má pro dítě málo věcí a nezletilá spí v kočárku. Skutečnost, že v bytě nebyly nalezeny dámské nebo dětské věci vysvětlila tím, že její věci byly ve skříni. Na otázku, proč policie při kontrole dvakrát nezastihla nikoho doma, ačkoli se v jednom případě v bytě svítilo, uvedla, že si tuto situaci nepamatuje, protože v domě je více bytů. Zákonná zástupkyně potvrdila, že je svobodná a její zdravotní stav je dobrý. Nezletilá žalobkyně je v dobrém zdravotním stavu.

10. Ve správním spisu je obsažena zpráva o zemi původu, konkrétně Vietnam, Informace OAMP, 14. června 2023, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv.
11. Městský soud v Praze přezkoumal napadená rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“).
12. Podle § 3 odst. 5 zákona o azylu *podal-li rodič, o jehož žádosti o udělení mezinárodní ochrany vede ministerstvo řízení, za své nezletilé dítě žádost o udělení mezinárodní ochrany, vede se o těchto žádostech společné řízení, nerozhodne-li ministerstvo usnesením o vyloučení ze společného řízení, zejména z důvodu ochrany práv a oprávněných zájmů dítěte.*
13. Žalobkyně b) napadá postup žalovaného, když její žádost o mezinárodní ochranu spojil s žádostí její matky, žalobkyně a), a to i přes skutečnost, že matka podala svou žádost samostatně. Žalovaný na základě § 3 odst. 5 zákona o azylu vedl společné řízení o obou žádostech. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně a) byla podána v době jejího těhotenství, přičemž následně, po narození žalobkyně b), podala matka žádost o mezinárodní ochranu jejím jménem. V této žádosti matka jako zákonná zástupkyně uvedla důvody, proč žádá o ochranu a vysvětlila, že má zájem na tom, aby její dcera mohla zůstat v České republice, dlouhodobě zde žila a chodila do školy.
14. Zákon o azylu předpokládá, že v případě, kdy je žádost podávána za nezletilé dítě rodičem (zákonným zástupcem), dojde ke spojení řízení, pokud nejsou dány důvody pro výjimku, jakými jsou ochrana práv dítěte či jiné závažné okolnosti, které by vyžadovaly samostatné posouzení žádosti. V daném případě žalobkyně b), resp. Žalobkyně a), neuvedla konkrétní důvody a ani žalovaný neshledal, že by bylo pro ochranu jejích práv a zájmů nezbytné vést samostatné řízení.
15. Z žádosti, resp. Žádostí podaných žalobkyní a) jednoznačně vyplývá, že usiluje o mezinárodní ochranu ze stejných důvodů nejen pro sebe, ale také pro svou dceru, žalobkyni b). Žalobkyně a) v žádosti výslovně uvedla, že si přeje, aby její dcera mohla zůstat v České republice, trvale zde žít a vzdělávat se. Nutno podotknout, že spojení řízení není na újmu práv žalobkyně b). Vedení společného řízení zajišťuje posouzení žádosti žalobkyně a) a žalobkyně b) ve vzájemné souvislosti, neboť vycházejí ze stejných skutkových okolností, přičemž žalovaný má povinnost při jeho rozhodování zohlednit zejména nejlepší zájem dítěte.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

16. V této souvislosti lze odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudek 9 Azs 2/2009-141, který se zabývá obdobnou situací, kdy žadatelem o mezinárodní ochranu je nezletilé dítě, a rodiče, kteří žádají o azyl, mají odlišná státní občanství a nacházejí se v různých stádiích řízení. Nejvyšší správní soud konstatoval, že při rozhodování o žádosti nezletilého je nutné postupovat s ohledem na Úmluvu o právech dítěte, která klade důraz na jeho nejlepší zájem. Z toho vyplývá, že rozhodování o žádosti nezletilého by mělo reflektovat nejen individuální situaci dítěte, ale i podstatné důvody tvrzené jeho rodiči. Tento rozsudek lze bez dalšího aplikovat i pro nyní posuzovaný případ, neboť potvrzuje, že spojené řízení o žádostech dítěte a rodiče dostává závazkům, ke kterým se Česká republika přihlásila. Vedení společného řízení v tomto případě přispívá k tomu, že žádost žalobkyně b) je posuzována v kontextu rodinných vazeb a souvisejících důvodů, které byly uplatněny jak matkou, žalobkyní a), tak samotným nezletilým dítětem prostřednictvím jeho zákonného zástupce.
17. Soud uzavírá, že žalovaný postupoval v souladu s § 3 odst. 5 zákona o azylu, když řízení o žádostech žalobkyně a) a žalobkyně b) spojil, neboť nebyly dány zákonné důvody pro vyloučení nezletilé žalobkyně a) ze společného řízení.
18. Podle § 13 odst. 1 zákona o azylu *rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.*
19. Podle § 13 odst. 2 písm. b) zákona o azylu *rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí svobodné dítě azylanta mladší 18 let.*
20. Žaloba nijak nespecifikovala, proč by tvrzené okolnosti (partner a otec uprchlík, nepřijetí rodinou v zemi původu) měly založit podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu pro pronásledování a strachu z pronásledování. Aplikace § 12 zákona o azylu je u nezletilé žalobkyně vyloučena z důvodu jejího věku a u zletilé žalobkyně pro absenci tvrzení o jejím pronásledování z důvodu uplatňování politických práv a svobod nebo jejího strachu z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů.
21. Jde-li o námitku žaloby vztahující se k § 13 zákona o azylu, soud k tomu uvádí, že pro naplnění podmínek tohoto ustanovení je nezbytné dostat nejen požadavku naplnění definice rodinného příslušníka dle § 13 odst. 2 zákona o azylu, a zároveň musí být prokázány okolnosti hodné zvláštního zřetele. Z uvedeného vyplývá, že azyl za účelem sloučení rodiny lze udělit pouze tehdy, jsou-li současně splněny dvě podmínky a) žadatelem je svobodné dítě azylanta mladší 18 let nebo jde o rodiče azylanta mladšího 18 let, b) jedná se o případ hodný zvláštního zřetele, nehledě k třetí podmínce, a to udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu primárnímu rodinnému příslušníkovi. I kdyby byl nezletilé žalobkyni přiznán azyl za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona, nebyla by tím splněn předpoklad azylu podle § 12 zákona pro zletilou žalobkyni, přestože by jinak byla rodičem azylanta mladšího 18 let (§ 13 odst. 2 písm. c) zákona o azylu). Udělení azylu za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu je proto v dané věci pro zletilou žalobkyni vyloučeno.
22. Nezletilá žalobkyně namítá, že s ohledem na skutečnost, že jejím otcem je státní příslušník Vietnamu, kterému byl Českou republikou přiznán status uprchlíka ve smyslu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

zákonu o azylu, byly splněny podmínky pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle ustanovení § 13 odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Žalobkyně ve správním řízení předložila rodný list, dle kterého je otcem nezletilé žalobkyně osoba se statutem uprchlíka (dále jen matrikový otec).

23. Přitom správní orgány jsou při aplikaci § 13 zákona o azylu povinny nejen ověřit formální existenci příbuzenského vztahu (např. na základě rodných listů či jiných osobních dokladů), ale rovněž hodnotit, zda mezi žadateli existuje skutečná rodinná vazba. Musí se jednat o trvalé a reálné pouto, které přesahuje účelovou snahu o získání mezinárodní ochrany. Podmínkou pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny je tedy nejen rodinně právní vztah mezi azylantem a žadatelem, ale také prokázání existence funkční (skutečné) rodinné jednotky. Smyslem § 13 zákona o azylu je ochrana členů rodiny, kteří jsou na sobě vzájemně závislí ve smyslu faktickém i citovém, nikoli legalizace účelových nebo alespoň fakticky neexistujících vztahů, jelikož v takových případech zde absentuje požadovaný předmět zákonné ochrany.
24. V posuzované věci žalovaný na základě provedených kontrolních úkonů a údajů z Cizineckého informačního systému (dále jen „CIS“) shledal, že mezi žalobkyněmi a matričním otcem neexistuje rodinná vazba, která by dostala požadavkům zákona o azylu. Pobytové kontroly v místě údajného bydliště v ulici X neprokázaly přítomnost osobních ženských ani dětských věcí, které by mohly náležet žalobkyním. Z evidence CIS vyplynulo, že u matrikového otce je uvedena jiná družka a žalobkyně b) není v evidenci vedena jako jeho potomek. Na základě těchto skutečností dospěl žalovaný k závěru, že v daném případě nebyla prokázána skutečná rodinná vazba, jenž by odůvodňovala udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu.
25. V řízení o udělení mezinárodní ochrany je důkazní břemeno rozloženo mezi žadatele a správní orgán. Žadatel je povinen tvrdit a prokázat skutečnosti k ochraně subjektivních práv (zásada projednací), zatímco správní orgán prokazovat skutečnosti k ochraně veřejného zájmu (zásada vyšetřovací). Povinností žadatele je tvrdit své azylové důvody, či obavy z návratu do země původu, v daném případě sloučení rodiny, a povinností správního orgánu je opatřit si relevantní informace, přičemž dle vývoje v řízení se důkazní břemeno přelívá mezi žadatelem a správním orgánem. Žalobkyně nepředložily jakékoliv důkazy k prokázání existence společného soužití s matrikovým otcem, přestože pobytové kontroly vyloučily vedení společné domácnosti na adrese X, nikoli jak nesprávně uvádí žaloba na adrese X. Žalobkyně sice ve správním řízení uvedla: že našla nové bydlení, kde budou i s matrikovým otcem užívat pokoj v bytě; střídavě bydlí na obou adresách, do nového bytu se budou teprve stěhovat; na adrese X je skříň, kde mají obě žalobkyně věci, pro nezl. Žalobkyni mají málo věcí, většinou spí v kočárku. Tvzení žalobkyně o existenci věcí žalobkyň na adrese X je však vyvráceno pobytovou kontrolou ze dne 15. 10. 2023, dle které na adrese X neměly žalobkyně žádné věci, byly zde pouze věci matrikového otce v jediné skříni, přičemž se jednalo o jednu místnost bez okna. Bylo tak vyloučeno, aby při pobytové kontrole došlo k přehlédnutí věcí žalobkyň.
26. Žalobkyně předložila žalované dne 29. 1. 2024 nájemní smlouvu na byt 3 + 1 v ulici X ze dne 3. 7. 2023 s právem užívání bytu od 1. 7. 2023 pro žalobkyně a další mužskou osobu, nikoli však matrikového otce, za nájemné 20 000,- Kč. Nájemní smlouva byla předložena až po vydání napadeného rozhodnutí, přitom soud má za to, že nájemní smlouva není v souladu s tvrzením žalobkyně při pohovoru dne 22. 11. 2023, kdy tvrdila, že nájemní smlouvu na nový byt, resp. Pokoj v bytě dosud nemá a že se tak dosud nepřestěhovali,

přestože byt mohla dle nájemní smlouvy užívat již od 1. 7. a zjevně za něj také hradila nájemné. Zároveň v nájemní smlouvě nebyl jako osoba spolužijící uveden matrikový otec žalobkyně, naopak je zde kromě žalobkyň uvedena jiná osoba s mužským jménem. Pobytová kontrola potvrdila zpochybňující indicii vycházející ze zásadního věkového rozdílu mezi tvrzenými rodiči nezletilé žalobkyně (42 let). Předložená smlouva nijak nevyvrátila skutková zjištění z pobytové kontroly, ale naopak potvrdila z důvodu výše uvedených rozporů. Soud se ztotožňuje se žalovaným, že bylo prokázáno účelové tvrzení o rodinném svazku žalobkyň s matrikovým otcem a tím i tvrzení o možné újmě zletilé žalobkyně v zemi původu ze strany jejích rodičů.

27. Prokázaná účelovost tvrzeného rodinného vztahu vylučuje udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu. Sice nebylo prokázáno, že nezletilá žalobkyně není dcerou matrikového otce, avšak nevedení společné domácnosti s matrikovým otcem je v rozporu se zákonnou podmínkou případu hodného zvláštního zřetele (§ 13 odst. 1 zákona o azylu). Pouhé splnění podmínky příbuzenského vztahu nezakládá automaticky nárok na udělení mezinárodní ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 13 odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Účelem azylu za účelem sloučení rodiny je zachování existující celistvosti rodiny. V posuzované věci tvrzená rodina nefunguje jako celek, není tak naplněn chráněný zájem udělení mezinárodní ochrany za účelem sloučení rodiny. Nezletilá žalobkyně je závislá výhradně na zletilou žalobkyni, nikoli na matrikovém otci, vazba k němu existuje výlučně administrativně, není tak důvod ji akceptovat ve smyslu azylovém.
28. Žalobkyně a) namítala, že splňuje podmínky pro udělení azylu z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu, aniž by obecný žalobní bod dále specifikovala. Žalovaný k tomuto uvedl, že žalobkyně a) je dospělou, plně právně způsobilou a praceschopnou osobou. Zdravotní stav žalobkyně a) je dobrý, přičemž předchozí zdravotní komplikace byly spojeny s těhotenstvím. Žalobkyně zamýšlí v ČR zůstat se svou nezletilou dcerou, jejíž zdravotní stav je také dobrý. Důvodem odmítnutí návratu do vlasti je údajný nedostatek porozumění ze strany rodičů k jejímu mateřství. Žalovaný tedy neshledal v případě žalobkyně a) okolnosti hodné zvláštního zřetele, které by odůvodňovaly udělení humanitárního azylu. Odůvodnění závěru žalovaného o nenaplnění podmínek pro udělení humanitárního azylu soud považuje za dostatečné, přičemž žalovaný nijak nevybočil z mezí správního uvážení, ani je nezneužil. Tento druh ochrany připadá v úvahu typicky u osob zvláště těžce postižených či nemocných, případně v kombinaci s vysokým věkem, nebo u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory srov. K tomu např. rozsudek ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55). V takovéto situaci se však žalobkyně nenacházely. Tvrzení o nepřijetí rodičů ve Vietnamu není okolností, která by měla být relevantní pro mimo řádný institut mezinárodní ochrany. Není jím ani narození nezl. Žalobkyně na území ČR, neboť česká právní úprava s touto skutečností nespojuje bez dalšího azylově relevantní účinky.
29. Jelikož nebyla prokázána faktická vazba nezl. Žalobkyně k matrikovému otci, je pouhá skutečnost jejího narození na území ČR, jakkoli matrikově uprchlíkovi, bez azylové relevance nejen pro nezletilou žalobkyni, ale i pro zletilou, neboť absentuje důvod zvláštního zřetele jak ve smyslu § 13 a 14 zákona o azylu, tak ve smyslu § 14b téhož zákona, neboť dané ustanovení obsahuje shodnou podmínku důvodu zvláštního zřetele jako v § 13 zákona, proto výše uvedené úvahy soudu ve vztahu k § 13 zákona o azylu

jsou poplatné i pro žalobní body k doplňkové ochraně za účelem sloužení rodiny dle § 14b zákona.

30. Podle § 2 odst. 1 písm. h) zákona o azylu se *nezletilou osobou bez doprovodu rozumí osoba mladší 18 let, která přicestuje na území bez doprovodu zletilé osoby mající ji v péči, a to po takovou dobu, po kterou se skutečně nenachází v péči takovéto osoby; nezletilou osobou bez doprovodu se rozumí i osoba mladší 18 let, která byla ponechána bez doprovodu poté, co přicestovala na území.*
31. V projednávané věci se žalobkyně a) s odkazem na péči o nezletilou dceru, žalobkyni b), dovolávala ustanovení § 14b odst. 2 písm. d) zákona o azylu, podle něhož má být rodinnému příslušníkovi osoby požívající mezinárodní ochrany doplňková ochrana udělena i v případě, že sám nenaplnuje důvody pro její udělení. Žalobkyně a) přitom tvrdila, že na její dceru mělo být pohlíženo jako na osobu, která je na ní závislá a nachází se plně v její péči, a v důsledku této závislosti měla být mezinárodní ochrana udělena oběma žalobkyním.
32. Žalobkyně a) se tak nesprávně dovolávala aplikace § 14b odst. 2 písm. d), které se vztahuje na zletilé osoby pečující o nezletilé osoby bez doprovodu. Soud k tomuto uvádí, že toto ustanovení nebylo v daném případě aplikovatelné, neboť žalobkyně b) není nezletilou osobou bez doprovodu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. h) zákona o azylu. Jak vyplynulo z obsahu správního spisu, žalobkyně b) se na území České republiky narodila své matce, která o ni po celou dobu řádně pečovala a za její osobu také podala žádost o mezinárodní ochranu. Nejedná se tedy o situaci, kdy by dítě přicestovalo bez doprovodu, nebo bylo později opuštěno. Soud uzavírá, že se plně ztotožňuje s odůvodněním závěru žalovaného o nenaplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany. Soud toto považuje za dostatečné, přičemž správní uvážení žalovaného nebylo překročeno ani zneužito.
33. Ani obecné námitky nesprávnosti, nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí zdejší soud nemohl přisvědčit. Soud po podrobném přezkoumání skutkových zjištění žalovaného ve vztahu k jednotlivým formám mezinárodní ochrany, které zákon o azylu ve svých ustanoveních § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b upravuje, zjistil, že žalovaný vycházel při svém rozhodování ze všech informací sdělených žalobkyní a) a žalobkyní b) i ze všech dostupných podkladů, jež jsou součástí správního spisu. Při svém hodnocení zcela dostatečným způsobem popsal, které skutečnosti vzal za prokázané a z jakého důvodu, přičemž nebylo soudem zjištěno, že by žalovaný některé skutečnosti opomněl zhodnotit či je nehodnotil ve svém souhrnu. Soud dále uvádí, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, který má oporu ve spise, přičemž žalovaný svůj závěr o nenaplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu dostatečným a srozumitelným způsobem v rozhodnutí odůvodnil. Soud v postupu žalovaného nenalezl žádný deficit a uvedené námitky tak shledal nedůvodnými. Institut mezinárodní ochrany je výjimečný prostředek ochrany cizích státních příslušníků, nemá však sloužit k legalizaci pobytu cizince.
34. V projednávaném případě soud shledal posouzení žalovaného v souladu se zákonem o azylu a řádně odůvodněné, žalovaný se zabýval tvrzenou vazbou k matrikovému otci. Soud ze shora uvedených důvodů žalobu žalobkyň neshledal důvodnou, proto ji zamítl.

35. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně ve věci úspěch neměly a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 29. 10. 2024

Mgr. Kamil Tojner v.r.

Soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.